

ADRESU NEPOZNÁM

- od tatína

ADRESU NEPOZNÁM

Autor: Tatino
Korektúra: Natália Kapustová
Obálka: © Katarína Jurková
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2018
Tlač: Exprestlač, Bratislava

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-190-7

S veľkou úctou voči Tebe, Tvojej krásnej,
čistej dušičke od Tvojho tatina.

Ďakujem Ti za všetko to nádherné,
čo som s tebou spoznal a zažil.

Ahoj, Saška, Džobko, miláčik, Sašika, anjelik, Sašenka, zlatinko, jednoducho, všetko, čo na svete mám.

Vlastne už nemám. Stratil som všetko. Všetko v mojom živote je preč. Ty si bola celý môj svet, ty si bola pre mňa všetkým, celým mojím životom. Lekári mi už vzali aj tú poslednú nádej. Musím sa zmieriť s krutým osudom. Musím sa zmieriť so stratou všetkého, čo som mal. Už sa ku mne nevrátiš, aspoň nie tu na Zemi, na tomto svete. Tu už spolu nebudeme. Už žiadne prechádzky, výlety, rozhovory jednoducho už nič. Všetko skončilo pre nás oboch. Vlastne zo života na tomto svete sme odišli spolu. To svinstvo, čo prežívam, nikto na svete nemôže nazvať životom. Veď je to úplne strašné. Ešte pred pár dňami pre mňa úplne nepredstaviteľné. To ma môžu rovno zaživa rezať nožom. Aj to by som vydržal, ak by to pomohlo tebe. Možno viem prečo som tu, či to tak je, zatiaľ iba cítim. Dúfam, že chápem svoju úlohu, ktorú tu ešte mám splniť. Ešte ma tu potrebuješ. Ešte nesmiem odísť. Mám tu ešte povinnosti. Počujem, ako mi hovoríš:

„Tatinko, postaraj sa o mňa. Chýbaš mi, ale ešte ťa potrebujem tam, kde si.“

Pre teba všetko, Anjelik, úplne všetko. Musím a hlavne chcem dotiahnuť všetko potrebné: postarať sa o teba, o tvoj pohreb, o tvoj domček na večnosť. Až potom, verím, že príde aj môj čas. Sľubujem anjelik, splním všetko, aj keď je to pre mňa veľmi ťažké. A hlavne sa už teším na stretnutie s tebou. Teším sa, že už budeme navždy naveky spolu. Viem, že aj tebe je za mnou smutno. Viem, že ma nenecháš sa tu dlho trápiť. Zatiaľ ti budem aspoň písať. Viem, že to nerobím zbytočne. Cítim, že je to správne. Priznám sa ti: pomáha mi to. Takto som stále spojený s tebou, aj keď nie hmotne. Jednoducho nejako ináč. Neviem to opísať. Všetko už

teraz vnímam úplne inak ako predtým. Viem a cítim, že som konečne našiel tú správnu cestu, našiel som ten správny smer. To všetko doteraz bol omyl, zlý alebo skôr nesprávny pohľad na svet, na život, na svoje konanie, skutky, jednoducho na všetko. O všetkom ti napíšem, dobre, zlatinko.

Je nedeľa ráno, šiesty krutý deň od toho najstrašnejšieho dňa v mojom živote. Od toho hnusného Utorka, odo dňa, keď sme obaja vlastne odišli z tohto sveta, ako som ti už spomínal. Písal som ti, že ja som vlastne ešte stále tu, aj keď nechcem. Vlastne si tu ešte stále aj ty, tvoje telíčko je tu, v martinskej nemocnici. Ešte stále dýchaš, aj keď s pomocou prístroja, tvoje srdiečko ešte stále bije. Keď som pri tebe v nemocnici, nepripúšťam si, že tvoja krásna duša tu už nie je. Že už je niekde na inom mieste, v inom svete. Konečne som sa zmohol na to, že som si vzal tvoj školský zošit z biológie a začal som ti písať tieto riadky. Chcel som s tým začať už v stredu, no nejako mi chýbali sily a hlavne sústredenie. Okrem toho sa veľmi ťažko píše so slzami v očiach. Kruté ráno už mám za sebou. To je od utorka tá najstrašnejšia časť dňa.

Každé prebudenie trvá asi štvrtá sekundy. Prichádza k nemu ešte nadržanom za tmy po nejakých dvoch, troch hodinách spánku. Začína sa prudkým šklbnutím, alebo možno lepšie povedané krčom. Schúlim sa, všetko sa vo mne stiahne. Srdce sa silno rozbúcha, neviem sa dobre nadýchnuť, tak sa len rýchlo a plytko nadychujem. Trásie ma od zimy, môžem byť aj pod troma perinami. Nepomáha to. Oči plné slz, to už je pre mňa úplne normálny a prirodzený jav. To už je pre mňa samozrejmosť. Po nejakej dobe sa mi podarí nejako dostať do kuchyne a uvariť si kávu. Sedím na stoličke, pijem kávu fajčím jednu cigaretu od druhej. Tento môj ranný

rituál trvá niekoľko hodín. Niekoľko hodín, počas ktorých nie som schopný ničoho. Problém je vôbec sa pohnúť. Stále dookola sa sám seba pýtam, prečo som sa zase musel zobudiť. Prečo som zase musel otvoriť oči. Už od stredy je jediným mojím želaním zaspáť a nezobudiť sa. Život je jednoducho nefér. Keď tu nie si ty, bolo by fajn, keby som tu už nebol ani ja. Tak by to bolo správne. Načo tu mám takto trpieť.

Postupne však moje telo pomáha mojej hlave. Posiela do mozgu tie správne látky, tie správne endorfíny, alebo možno nejaké iné drogy, ktoré ma aspoň trochu držia nad vodou. Energia, aj keď iba malá, každý deň prichádza. Cítim, že tú energiu mi posielaš ty. Ty ma držíš pri živote. Ešte tu mám voči tebe povinnosti. Ešte stále sa mám o koho starať. Asi by ťa zaujímal, ako sme na tom ja a mama. Predsa len, boli sme tvoji najbližší, teda dúfam, že aspoň ja áno. No, Sašenka, ešte sme tu, u nás doma, spolu. Ešte chvíľu budeme. Postaráme sa o teba, o tú tvoju poslednú rozlúčku s nami, s ostatnými ľuďmi a kamarátmi, ktorých si mala rada. A potom bude koniec. Koniec jedného zlého divadelného predstavenia. Spadne opona za tou falošnou komédiou, ktorá mala vyzeráť navonok ako manželstvo. Koniec vzťahu, kde mal jeden dávať a druhý len brať.

Bolo naivné si myslieť, že mi celý život bude stačiť len pocit falošného šťastia. Nebude, nielen mne, ale asi nikomu. Jediné, čo nás dvoch spájalo a držalo nasilu pokope, tu už nie je. Ty už tu nie si, Džobko. Stále si spomínam na tú druhú noc na dovolenke na Balatone teraz v auguste. Strašne ma bolelo, ako veľmi si plakala, keď ti mama hovorila o našom rozvode. Opakovala si, že ty chceš mať obidvoch rodičov. Vieš, ako som sa ťa snažil upokojiť. Pritlačil som si ťa k sebe, hladkal som ťa po vlásokoch a sľúbil som ti:

„Dobre, Saška, neboj sa, budeš mať obidvoch rodičov.“

Chcel som to pre teba urobiť. Bolo to pre teba dôležité. V duchu som bol však na mamu riadne naštvaný. Stokrát som ju prosil, vysvetľoval jej, a aj kričal:

„Nesmieš do našich problémov zaťahovať Sašku. Nesmieš jej robiť zle. Prečo ju s tým trápiš. Ona, chůďa, s tým nič nemá.“

Nie, nikdy s tým neprestala. Stále iba po svojom. Ako si mi hovorila, chcela, aby si ty zachránila náš vzťah, keď to ona sama nedokáže. Nechal som to už potom všetko tak, nech máš peknú dovolenku. Potom nám už bolo super. Ale ver mi, zlatinko, riadne som sa musel premáhať, hlavne keď z nej vypadla tá ďalšia pamätná veta, po ktorej by ju asi každý chlap v momente opustil. Povedala mi:

„Pre mňa je oveľa horšie to, že si robil v Kii a málo si zarábala, ako to, že som ja behala za inými chlapmi.“

Ešte aj bola presvedčená o svojej pravde. No po tomto sa už nemám o čom baviť. Toto stačí.

Takže tak, Saška, končí to, čo už dávno nedávalo zmysel. Už si netreba nič vysvetľovať, skúšať, dávať si zbytočné sľuby, živiť v sebe zbytočné nádeje. Nádeje, že sa raz niekto zmení, pochopí svoje chyby, odčiní krivdy, ktoré napáchal. Prázdnych sľubov už bolo veľa. Načo niekomu prehovárať do duše, je to zbytočné. Tá známa vetička z posledných rokov Daj mi ešte šancu znamenala pre každého z nás niečo iné.

Pre mňa:

Idem skúsiť niečo iné. Hádám už bude normálna manželka.

Pre mamu:

Super, zase mi to zožral, zase uveril. Ide sa ďalej po starom. Ja zase nemusím nič urobiť.

V jednom prísloví, ktoré pomerne často počúvam, je chyba. Jedno slovo, a to hneď prvé, je v ňom nesprávne. To príslovie je: „Odpúšťať je ľudské.“

To slovo odpúšťať je asi potrebné vymeniť za slovo odpustiť. Odpustiť jedenkrát. Dobre, každý má právo na chybu, ak sa z nej poučí. Odpustiť jedenkrát je pre mňa prejavom ľudskosti a veľkorysosti. Odpustiť to isté niekomu druhýkrát, to už je chyba. Načo odpúšťať niekomu, kto si ňu neváži. Odpustiš druhýkrát, urobí to aj tretí, štvrtý, x-tý krát. Stane sa iba to, že v očiach toho, kto ti ubližuje sa staneš naivným hlupákom, chudákom a slabochom. A ani sám sa napokon nevidíš ináč. Všetko je už dané. Každý už asi prichádza na tento svet s určitým poslaním. Buď má konať dobro, alebo zlo. Každý tu má svoju úlohu. Kým som ešte tu, už nechcem žiť, byť, stretávať sa so zlými ľuďmi. Už nepotrebujem nikoho o niečom presvedčať, prehovárať mu do duše. Nechcem nútiť zlých, aby sa zmenili. Je to zbytočné. Zbytočné plytvanie so silou, ktorú ešte mám. Stále si v duchu opakujem:

„Je zbytočné písať prstom odkaz do piesku na púšti, hlavne keď k tomu ešte aj fúka silný vietor.“

Takíto ľudia sa nemenia, len na chvíľu skryjú svoju tvár. Zakryjú svoje skutočné ja, tak ako herci v divadle. Oni nie sú skutoční, len na chvíľu hrajú niekoho iného. Nie je to nič trvalé, nič reálne, je to len chvíľková pretvárka. Zlo ostane zlom, zhnitá plánka už nikdy nebude krásnym červeným jablkom. Nemusím sa na tom snažiť nič meniť, skúšať, čakať. Nepomôže to. Je čas sa zlu, zlým ľuďom otočiť chrbtom. Vylúčiť ich zo života.

Či už mama, alebo ostatní, robili ste zlé veci poza môj chrbát. Robili ste špinavosti, nechutnosti s tým, že sa to nikdy nedozviem?

Dobre, tak sa vám tým chrbtom otočím už navždy. Navždy budete vidieť len ten chrbát, už nie je prečo hľadiť si do očí. Klamanie už nepomôže. Klamár ostane navždy klamárom. Neprestane klamať, len vymyslí ďalšie, dokonalejšie klamstvo. Už pred tromi rokmi opadla tá krásna pozlátka a ukázala naplno, čo vlastne ukrýva. Mama nechtiac rozbalila ten krásny trblietavý obal, ktorý schovával len odporné svinstvo, falošné city, pretváрку, klamstvo a zlo. Nechcem dávať zlu možnosť, aby žilo ďalej, aspoň nie pri mne. Zlo neprežije bez dobra. Potrebuje ho, tak, ako zlí ľudia potrebujú tých dobrých. Potrebujú na niekom parazitovať, využívať ich, ubližovať im. Zlo jednoducho potrebuje vysávať energiu z dobra, aby mohlo prežiť.

No vidíš, Sašika, s námahou prežívam, to, že nie si pri mne, a ešte budem musieť bojovať s mamou. Určite to bude ešte náročné. Nebude chcieť odísť. Nechce stratiť svoje zázemie, svoje istoty. Sama vie, že to bude ťažké.

Základný prostriedok na vydieranie tu už nie je. Ty si bola tým prostriedkom, tou vecou, teba využívala ako svoj obranný štít. Stále mi opakovala, že ak sa rozídeme, pôjde s tebou ďaleko, pôjde bývať do Košíc, aby som bol s tebou čo najmenej. Jasné, že by mi tým poriadne ublížila. Na mňa kašľať, ale ublížila by tým aj tebe a to ju vôbec netrápilo. Vraj si zvykneš. Nezaujímalo ju, aká krásna, jemná, čistá, citlivá, ale hlavne krehká dušička si. Vždy som chcel chrániť teba, tvoju dušičku tu na Zemi. Nechcel som, aby si sa pre nás dvoch trápila, nechcel som raniť tvoje city. Stále som si

opakoval: Kvôli mojej malej vydržím. Teraz si už niekde na druhom brehu, v inom svete, alebo si niekde ešte blízko, len ťa nevidím. Možno si ešte len na ceste niekam inam. Cítim a viem, že teraz už je čas na pravdu. Pravda je vždy to najlepšie riešenie, tá najsprávnejšia voľba. Teraz ti už netreba nič tajiť, nič skrývať, s pocitom, aby si sa netrápila. Idem skúsiť zabojsovať pravdou proti zlu, Nie kvôli sebe, ale kvôli tebe, miláčik. Ty si z nás bola tá najkrajšia a najlepšia bytosť. Všetko už len pre teba a kvôli tebe. Nikto iný vďaka komu by to dávalo zmysel tu nie je. Aspoň ja som takého človeka vo svojom blízkom okolí nestretol. Stále sa mi v hlave vracia tá myšlienka, o ktorej som ti už písal. Zaspáť a viac sa nezobudiť. Zobúdzanie je hrozné.

To isté sa stalo aj pred tromi rokmi, keď som uvidel, s kým vlastne žijem. Snívanie sa skončilo, prišla tvrdá realita. Tá moja naivita, to je asi moja najväčšia životná slabina. Slepý a hlúpy som dôveroval. Sám neviem, prečo musím stále dookola opakovať tie isté chyby. Asi sa nepoučím. Dovtedy som mal zrejme riadne zatvorené oči. Raz ma ten mamin bývalý kolega odhadol správne. Povedal:

„Nikdy v živote som si nemyslel, že taká ženská, ako bola Anna sa niekedy vydá. Bol si riadne slepý. Slepý a sprostý. A možno len zaľúbený.“

Kruté, ale pravdivé. Tie moje naivné predstavy o živote. Buď dobrým príkladom, buď niekomu vzorom. Takto sa to má. Vidíte, takto je to správne. Nevideli, nechceli vidieť. Brali to ako môj ústupok, moju slabosť. Zbytočné mrhanie so silami. Minieš ich tu, aj keď vieš, tušíš, že je to zbytočné. Budú ti chýbať inde. A to sa aj stalo. Vieš, Sašik, každý má len obmedzené množstvo síl. Bolo to tak, že ja som ich už mal vtedy málo, ostával len nejaký zlomok. Aj tie som využíval zle. Všetko

malo smerovať len k tebe, nikam inam. Je to moja obrovská chyba. Chyba, ktorú si už nikdy neodpustím. Načo som zbytočne skúšal opravovať niečo, niekoho, kto sa opraviť, alebo napraviť ani nechcel. Veľmi, veľmi sa ti ospravedlňujem. Jedine ty si bola, si a stále budeš človečik, vďaka ktorému mal môj život zmysel. Ty si bola jediná, skutočná, krásna realita života. Viem, videla si na mne, že sa trápim. Pomáhala si mi. Hovorila si mi:

„Tatinko, veď máš mňa. My budeme stále spolu.“

Áno, Sašik, mala si pravdu, len my dvaja sme boli tá správna dvojka. My dvaja sme boli ten správny tím. Len s tebou som mal úplne nádherný vzťah. Vzťah, v ktorom bolo úplne všetko, čo medzi otcom a dcérou má byť. Boli sme dvojka, ktorá si dávala navzájom všetko. Veľmi rád som ti dával svoju lásku, city, porozumenie a všetko, čo si potrebovala. Bol som nesmierne rád a tešilo ma, že to isté dostávam od teba naspäť. Medzi najkrajšie chvíle dňa patrilo vždy to, ako som ťa večer uspával. Ležala si mi na ramene, ja som si ťa hladkal. Rozprávali sme sa, až kým si nezaspala. Vždy som ťa potom pohladkal po vláskoch a dal som ti pusku na dobrú noc. Potrebovala si ty mňa, potreboval som aj ja teba. Vždy som sa každému chválil tým, aké bolo tvoje prvé slovo v živote. To slovo nebolo mama, ako je to asi bežné, ale tato.

Sašika, to ty si mi dala vlastne ten najväčší darček v živote. Ty si ma naučila nezištne ľúbiť. Ty si bola tým najväčším darom. Nechcel som byť bežný otec, rodič. Štandardná výchova detí v dnešnej dobe spočíva pre mnohých ľudí len v zabezpečovaní vecí pre svoje potomstvo. Zabezpečiť mu vzdelanie, dobré oblečenie a nejaké peniaze na život. A to je asi tak všetko. Na ostatné už nie je čas. Ja som chcel s tebou tráviť čo naj-

viac času, chcel som ti hlavne dávať lásku, pocit šťastia, pocit bezpečia, pocit toho, že tu máš otca, na ktorého sa môžeš vždy spoľahnúť. Otca, ktorý pri tebe bude vždy stáť, či už v dobrých časoch, ale aj tých zlých. Snažil som sa ťa viesť inou cestou. Chcel som, aby si so mnou mala krásne detstvo, akoby na rúžovom obláčiku. Bol som presvedčený, že na všetko zlé máš ešte dosť času.

Chcel som ťa pred všetkým zlým chrániť. Načo máš vidieť realitu dneška? Nerozumel som rodičom, ktorí už od mala pripravujú deti na to, že tento svet je zlý. Nevedú svoje deti k tomu, aby si vážili ľudí, aby boli dobrí, ľúbili, milovali a pomáhali ostatným. To sa dnes jednoducho nenesie. Je doba dravcov: ukážeš v živote, alebo v práci nejakú slabinu, niekto ju okamžite využije. Už deti treba učiť, aké potrebné je mať ostré lakty, aké dôležité je byť sebecký, bezohľadný a nevšímavý. Vlastne už my sami ničíme budúcnosť svojich detí. Hovoríme, ako bolo v našej mladosti lepšie a pritom sme sami pokazili budúcnosť. Akí sme hlúpi, to nám potom ukáže až čas. Často počúvam ľudí, ako hovoria o tom, aké sú ich deti nevďačné: Vychoval som ho a teraz mám za to len nevďak. Tak potom si ho nevychoval. Sám si môžeš za to, že si nevšímavý. Nevšimol si, si, že tvoje dieťa ti nastavilo zrkadlo teba samého. Aspoň teraz si uvedom, že vidíš samého seba.

Pre seba si len tak zhrniem, ako to teraz u nás vlastne funguje. Preto, že my sami sme už takí skazení a frustrovaní naším životom a sme zmierení a ľahostajní ku všetkému okolo nás, nemusíme k tomu ešte aj kaziť naše deti, našu budúcnosť. Je asi dobré a správne si povedať – nie vždy musí všetko skončiť zle, častokrát veci dopadnú aj dobre. Keď už sme sami rezignovali a nebojujeme za seba, bojujme aspoň za naše deti.

Nenúťme ich, aby na svet už v detstve pozerali našimi skazenými očami. Skúsme viac dávať a hlavne dávať to nehmotné. Nedovoľme, aby sa zo slov, ako láska, city, obetavosť, dobrosrdečnosť, stali len zabudnuté slová, ktoré už nepoužívame a ktorých skutočný význam časom nájdeme len v nejakom slovníku. Nevyužívajme právo silnejšieho, toho, kto sa akože stará, toho, kto všetko platí, a z toho mu vypláva len jedno: Ja rozhodujem, ja riadim tvoj život.

Deti, žiadna živá bytosť, nie je ničí majetok, nie je to vec. Nezabúdajme, aj deti ťa vedia veľa naučiť. Nie je asi nič horšie, ako keď rodič sklame vlastné dieťa. Nie je nič horšie ako pohľad do očí sklamaného dieťaťa. Do očí, z ktorých vieš jasne vyčítať smutnú, sklamanú výčitku. Sú skutky, sklamania, ktoré nás dokážu poznačiť na celý život. Ostanú vo vnútri každého z nás a nikdy sa nestratia, nikdy nezmiznú. Asi sa opakujem, nevádi. Neublížujme! Sú veci, činy, skutky, ktoré sa už nikdy nedajú opraviť. Nedá sa na ne len tak zabudnúť. Nikto, ani naše deti nám nie sú povinné odpúšťať, zabúdať. Prečo?

Na krátku chvíľu som asi aj ja zabudol na to, čo som teraz napísal. A až veľmi kruto sme na to doplatili obaja. Ty, samozrejme, oveľa viac, slniečko. Vieš, že cez prázdniny som ti venoval čo najviac času, aby si nebola sama. Bolo ťa treba voziť tam a tam, starať sa a vymýšľať, ako to celé skĺbiť s prácou. Trochu som to v robote flákal, sám so sebou som nebol spokojný. Prázdniny prešli a ja som dostal novú pozíciu, práce zase ešte pribudlo. A do toho problém, ochorela si.

Behania od rána do večera pribudlo ešte viac. Tvoja lekárka však hovorila, že to nie je nič vážne. Predpísala ti iba nejaké smiešne tabletky, za ktoré asi treba iba

zaplatiť, a vlastne ani nič nerobia. Tvoja choroba sa zhoršovala, išli sme k druhej lekárke na pohotovosť, a zase sme odchádzali spokojní. Iné smiešne tabletky a všetko je to v poriadku. Počkajte dva dni a bude dobre. Nebolo. Tak opäť ku tvojej lekárke, konečne ti predpísala normálne antibiotiká. To bolo v piatok. V pondelok naspäť k lekárke, veď je to ešte horšie ako predtým. Poslala ťa na odborné vyšetrenie. A zrazu hup. Okamžite do nemocnice, silná angína, a ešte k tomu aj mononukleóza.

Je zaujímavé, že tejto lekárke stačili asi dve minúty na to, aby vedela, čo ti vlastne je. K tomu všetkému, vraj ešte aj tie antibiotiká, ktoré ti predpísala tvoja lekárka nestáli za nič. Tvoju chorobu neliečili. To mi potom neskôr hovorila mama. Vieš, že ja som musel byť v práci. Mne si len potom zavolala:

„Tatino, ja musím ísť do nemocnice.“

Až sa mi podlomili kolená. Bol som akurát s Vladom, mojím šéfom. Počul ťa v telefóne, sám ma poslal, že nech za tebou utekám, ani som sa ho nemusel pýtať. Aj on je predsa otec. V nemocnici sa tvoj stav zlepšil. Bol som rád. Vo štvrtok mi zavolala mama, že ťa prepúšťajú z nemocnice. Priznám sa ti, bol som zaskočený. Spýtal som sa mamy:

„Prečo ju prepúšťajú? Veď tam mala ešte byť.“

„Vraj majú plné oddelenie, prijali veľa nových pacientov.“

Musím sa ti, Sašik, s niečím priznať. Viem, nehovoril som ti to vtedy, ale nebol som tým nadšený. Jasné, že som bol rád, že už budeš s nami doma, ale keď si bola v nemocnici, bol som pokojnejší. Hovoril som si: V nemocnici jej nič nehrozí. Žiadne nebezpečenstvo.

Už dlhšiu dobu, vlastne celé tie dva týždne tvojej choroby som mal o teba strach. Stále som sa nevedel zbaviť pocitu, že niečo nie je v poriadku. Stále sa mi zdalo, že okolo teba, akoby sa zrazu dialo niečo zlé. Ďalšie dni ma však poriadne oklamali, vlastne nie dni, to ja sám seba som poriadne oklamal. Prestal som počúvať, čo mi radia moje inštinkty, môj vnútorný hlas. Všetko bolo v poriadku, tebe už bolo oveľa lepšie. V pondelok si bola na kontrole u tej svojej slávnej lekárky. Všetko bolo v poriadku. Ešte do konca týždňa doma, dobrá lieky a hurá do školy.

Tak fajn, obavy boli zbytočné, povedal som si.

Od zajtra začnem viac makať, nech máš pekné Vianoce. Kúpim ti poriadny darček, z ktorého budeš mať radosť. A vlastne aj ja. Vždy som bol najšťastnejší, keď som videl šťastnú aj teba. Konečne mám prácu, ktorá ma baví a naplňa. Sklamaní a neúspechov, či už v živote, alebo v práci bolo dosť. Všetko zlé už máme za sebou, teraz už bude všetko fajn. Vidíš, zlatinko, aký som bol blbec.

Pozeral som zase do diaľky a pritom zlo už bolo úplne blízko. To naše príslovie, že pod lampou je najväčšia tma, skutočne platí. Zlo sa pomaly, ale isto blížilo, zakrývalo sa, skrývalo sa, robilo všetko, aby ostalo nespozorované. Tak, ako keď leopard loví svoju korisť. Tiež sa do poslednej chvíle skrýva, aby bol neviditeľný, plazí sa trávou proti vetru, aby ho nebolo možné ani ucítiť. A potom príde rýchly, nečakaný útok, ktorého výsledok je pre jeho korisť nezvratný. Po krátkej chvíli pre ňu život skončí. Vždy v živote prichádzajú krátke momenty, ktoré vlastne rozhodnú o všetkom, čo bude ďalej a či vôbec ešte bude nejaké ďalej. Krátke momenty, ktoré netrvajú možno ani jeden deň, jednu hodinu, jed-

nu minútu, a rozhodnú o všetkom na dlhú dobu, často na celý život, alebo už na večnosť.

Zlo jednoducho vie oklamať tvoje inštinkty, tvoj vnútorný hlas. Teraz už viem, že všetko je to o rozpoznávaní tých správnych signálov a znamení.

Je to o tom, že vždy máš počúvať svoj inštinkt. Keď sa pozriem späť do minulosti, mňa ten môj nikdy nesklamal, to ja som oklamal sám seba, ja som ho nechcel počuť. Vieš, Sašik, v čom sú zvieratká dokonalejšie ako my ľudia? Riadia sa svojimi inštinktmi. Spomínam si na tú veľkú tragédiu, pri ktorej zahynuli tisíce ľudí. Veľké tsunami, veľká morská vlna v Indickom oceáne. Takmer všetci ľudia, ktorí boli pri pobreží, zahynuli. Zaujímavé je, že zvieratá ušli do bezpečia, a prežili. Ony vycitili nebezpečenstvo, cítili hrozbu. My ľudia to asi nedokážeme. To, že sme najinteligentnejšie bytosti na Zemi, je nám niekedy nanič. Skôr nás to prirodzené, čo sme v sebe niekedy mali a čo sme v sebe potlačili, dokáže zničiť a aj zabiť.

Už nie sme vnímaví, nevieme správne cítiť, nechávame sa oklamať. Ja som sa nechal v minulosti oklamať slovami a názormi iných, ja som prijal ich klamstvá a sám seba som presvedčil o ich pravdivosti. Asi som si tým zjednodušoval život. Ja som v ten osudný utorok stratil ostražitosť.

Teraz už je s tým koniec, už viem, čo je správne, čo je pravda a čo je lož. Ale je mi to teraz ešte na niečo? Už asi nie. Už je neskoro. Bez teba nie je už nič. Čas sa vrátiť nedá, už sa nedá nič urobiť, nič napraviť. Pre mňa je najhorší práve ten pocit bezmocnosti. Vždy som si myslel, že dokážem pre teba urobiť všetko, dokážem ťa ochrániť. Krutý omyl. Už nedokážem pre teba, pre

tvoju záchranu urobiť nič. Ja, lekári, nikto. Toto všetko som mal vedieť vtedy, v ten deň. Deň, po ktorom si už navždy budem vyčítať, že som v ten osudný moment nebol doma. Stále ostane v hlave tá najhoršia otázka: Keby som neostal dlhšie v práci, ale bol by som doma. Dokázal by som ťa zachrániť? Pomohol by som ti?

Dúfam, že odpoveď na túto otázku mi zodpovieš ty. Viem, že počas života sa jej nedočkám. Tak verím, že ju od teba dostanem aspoň v nebi. Verím, že od teba. Dúfam. Trápi ma, či sa na mňa pre to nehneváš, zlatinko.

Takže, poďme k tomu utorku. Ku dňu, ktorý bol začiatkom konca tvojho krátkeho života. Ku dňu, ktorý je pre mňa, pre moje vnímanie, večnou stratou všetkého a ostáva mi len nádej, že pre teba to bolo vyslobodenie. Verím, že pre teba to bol deň niečoho iného, krásneho a lepšieho.

Už môžem žiť len v nádeji, že to, čo ja vnímam ako koniec, je pre teba len prvý krok po novej ceste. Už nie životom, ale možno niečím lepším.

Prosím a verím, že to, čo mi ťa zobralo, a ja to vnímam ako zlo, je naopak to najlepšie pre moje dievčatko. Dúfam, že nie zlo, ale naopak dobro ťa zobralo preč z tohto sveta. Asi ťa zobrať muselo, aby ťa uchránilo ešte pred niečím horším, čo sa malo v tvojom pozemskom živote udiť.

Stále si v duchu opakujem:

„Prosiím, nech moja bábika išla do svetla a krásnych farieb. Nechcem, aby už navždy ostala v tme. Tmu nemala rada. Tmy sa bála.“

Takže, ten utorok. Teraz už ozaj. Ráno bolo úplne normálne. Káva, ciga, obliekanie, a tak. Bol som v kuchyni, počul som zívnutie a šuchot. Aáá, niekto sa nám tu zobudil.

„Ahoj, Džobko, čo ešte nespinkáš, veď od pondelka si ešte toho vstávania užiješ dosť.“

„Čau, tatino, už sa mi nedá spať.“

Išla si do obývačky, zapla si si telku. Uvaril som ti čajík, pridal som tabletku, tvoj liečik. Do toho lieku sa ti už vôbec nechcelo, tak ti hovorím:

„Ale, zlatík, veď už máš len posledné dve. Vieš, že ti doktorka kázala doužívať všetky antibiotiká.“

No nejako nasilu si ten liek spapala. Už som musel ísť do roboty.

„Džobko, ukáž sa mi. No vidíš, už vyzeráš super, líčka už máš pekne ružové. Konečne máme tú chorobu za sebou. Bežím, zlatík, zavolaj mi, keby niečo. Asi pôjdeš dole ku babine, čo? Cez obed ťa prídem kuknúť.“

„Asi áno. Čau, tatino.“ Pusinka a bežím. Spokojne som išiel do práce, plný falošného optimizmu a naivných predstáv o lepšej budúcnosti, o krajších časoch, ktoré prídu. Žiadna predtucha toho, že život mi za deväť hodín postaví do cesty prekážku, ktorú už nedokážem preskočiť.

Tá prekážka bude vyzerateľ, ako vysoký kamenný múr, cez ktorý nevidím. Nevieť, či je za ním iba tma a ničota, alebo svetlo a nádej. Cez ten múr sa už nikdy nedostanem, kým som živý, ostanem pred ním stáť

a čakať. V robote ráno, porada s Vladom, ktorý prišiel do Žiliny. Samozrejme sa ma hneď pýtal aj na teba, ako ti je. Hovorím mu:

„No mám taký pocit, že tá jej lekárka vôbec neliečila príčinu, ale len dôsledky choroby. Ani nevedela, čo jej vlastne je. Ale v nemocnici mi ju dali dokopy, už je pomaly zdravá. Od pondelka ide do školy.“

Okolo desiatej porada skončila, a ja som behal ku zákazníkom. Potreboval som ich na štvrtok čo najviac pozvať na akciu, ktorú sme mali v Žiline.

Cez obed som sa zastavil, aby som sa na teba pozrel. Už si bola s babinou, všetko bolo O.K. Chvíľu sme kecali. Išla si s babinou dole, k nej. Keď si odchádzala, povedal som ti, že dnes prídem z roboty domov neskôr. Niečo som zjedol a išiel som zase behať. V jednom momente, keď som sedel v aute, mi zrazu napadlo.

„Nepôjdem dnes ešte radšej skôr domov, nech som pri malej. Dokelu, ale veď potrebujem dorobiť veci na počítači. Je tam s dvoma dospelými ženskými, tak čo sa môže stať?“

Vidíš, Sašik, a to bola tá moja najväčšia chyba v živote. Všetko je to rozpoznaní tých správnych signálov, znamení. Pripravil som sa o šancu pomôcť ti, zachrániť ťa, alebo sa o to aspoň pokúsiť. S takouto výčitkou v hlave tu teraz prežívam. Neviem si odpustiť túto svoju chybu, prečo som nepočúval svoju intuíciu. Tá mi potíchu našepkávala: Choď domov. Ja som si však ani na sekundu nepripustil možnosť, že by sa ti malo stať niečo zlé. Nič také som si nepripúšťal. Odpustiť si to ani nechcem. Ale najhoršie je to, že mám strach z toho, že sa na mňa hneváš. Prosím ťa, prepáč mi. Keď som už